

der ude, og Formændenes Begyndelseslønning er mindre end en god Arbejders almindelige Løn. De gaa imidlertid ind til dette, fordi de have Udsigt til at opnaa en noget højere Løn i Fremtiden, hvad de ikke have som almindelige Haandværkere. Det skal herefter ikke friste til at søge ind i disse Stillinger, naar det skal være Coutume, at alle skal springes forbi af en ganske ny Mand, uden at der er rimelig Anledning eller Grund dertil, og man kan forstaa, at Muligheden for Marinen til at rekrutere en dygtig Formandsstab bliver meget ringe.

Det er dog ikke blot en Kritik, jeg vil komme med, jeg vil ogsaa rette en Tak til den ærede Minister, fordi han har efterkommet en Anmodning, som jeg tillod mig at fremsætte for ham, hvorefter Skibstømmerne paa Værftet og flere, som en kort Tid havde været afskedigede, saaledes at de ikke havde været der et helt Aar, og som maaske, hvis Reglen meget strengt skulde haandhæves, ikke kunde faa Dyr-tidstillæg, desuagtet havde faaet det, og det talter jeg paa deres Vegne for. Jeg vil tillade mig at henstille til den ærede Minister, om han med Velvillie vilde tage under Overvejelse en rationel Ordning af de faste Arbejders Løn. Det er et Spørgsmaal, der har hvilet i mange Aar, og jeg er sikker paa, at Arbejdernes Haab staaar til, at Tiden nu maatte være inde til at faa det Forhold ordnet.

Jeg gaar derefter over til at omtale en Del af Marinens Materiel, ikke dets fortifikatoriske Side, men nogle Skibes Sødygtighed. Det er vore Torpedobaade, jeg gerne vil tale om. Torpedobaadene ere jo en Baadtype, der er kommen op i de senere Aar, og som har det smukke Formaal at søge at ødelægge Panserskibe. For at opfylde dette Øjemed skulle de maaske have den Konstruktion og den Bygning, de have, men denne Bygning er meget farlig for dem, der skulle sejle med dem. De gamle Kanonbaade have en Bredde af mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{6}$ af Længden, medens Torpedobaadene kun have en Bredde af mellem $\frac{1}{9}$ og $\frac{1}{10}$ af Længden, og dertil kommer, at flere af dem ere, fortil i hvert Fald, ikke af større Dybtgaaende, at de ere smalle og derfor meget farlige at sejle med i Uvejr. Under Eskadreøvelserne i Aar er der forekommet et Ulykkestilfælde, hvorved en Mand kom af Dage, og dette giver mig Anledning til at omtale disse Baade. Det var Lørdagen den 26. August, at Torpedobaaden „Havhesten“ laa nede

ved Gedser og skulde nok sammen med andre Torpedobaade foretage et fingeret Angreb paa nogle af Eskadrens Skibe. Det trak op til Uvejr, og det siges, at Lodserne nede ved Gedser havde erklæret, at „Havhesten“ ikke godt kunde gaa ud i det Uvejr. Om det nu var Iver for Tjenesten eller en ligefrem Sportsinteresse, der bevægede vedkommende Chef til at gaa ud, skal jeg lade være usagt, jeg vil dog som formildende Omstændighed forudsætte, at det var det første. Baaden gik altsaa ud, men der kom ingen Skibe at skyde paa, de havde bedre Forstand, de laa lunt oppe i Grønsund og ventede paa bedre Vejr, og den tjenstivrige Chef fandt ikke de større Skibe, han skulde gaa løs paa. Saa satte han Kursen ad København til. Det var, som sagt, meget haardt Vejr, en stærkt Storm af Sydøst. Henad Kl. 4 om Morgenen kæntrede „Havhesten“ ud for Falsterbo Rev og Fyr, først lidt, men senere mere, saaledes at Dækket laa i en Vinkel af 90° til Havfladen, med andre Ord, Skorstenen paa Bagbords Side laa nede i Vandet. Chefen var nok paa Broen sammen med en Reserveløjtnant, men Reserveløjtnanten gik over Bord, og det siges, at man ikke en Gang sandsede at kaste en Bøje ud til ham, fordi alle om Bord mente, at deres sidste Time var kommen, at de maatte ud allesammen, saaledes var Situationen. Det var Reserveløjtnant Krogh-Madsen, der, kun 23 Aar gl., maatte lade sit Liv for denne Tjenestes Skyld.

Jeg har draget Spørgsmaalet frem, fordi jeg gerne til Slut vilde spørge, om det var saa strengt nødvendigt, at man gik ud med Torpedobaade i saa haardt Vejr, som det var, naar selv Eskadrens større Skibe ikke toge i Betænkning at holde sig inde i lunere Farvande. Manden gik altsaa over Bord, og saa laa de og fiskede efter ham i halvanden Time uden at finde ham; han er senere funden. Baaden rejste sig selv op igen, og da de kom til København, er der antagelig afholdt Forhør angaaende denne Sag. Hvor mange der har været i Forhør, ved jeg ikke, der var vistnok 26 Personer om Bord, men det er vistnok kun forholdsvis faa, der have været i Forhør, og hvad der er kommet ud af Sagen, ved jeg ikke. Men hvis det, som sagt, er ren Iver, sportsmæssig Iver for at kunne vise, at man er en rask Karl, som kan sejle selv i daarligt Vejr, der har bevirket, at Torpedobaadens Chef gik ud, saa haaber jeg, at denne Sag faar den Konsekvens for hans Vedkommende, at